

УДК 001.1:35.088.6-027.21/22

С. О. АНДРЕЄВ,
доктор наук з державного управління, професор кафедри
публічного управління та адміністрування,
Державний університет телекомунікацій

ОСВІТНЯ ГАЛУЗЬ “ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ”: ОЦІНКА НОВОВВЕДЕННЯ ДЛЯ НАУКИ І ПРАКТИКИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

У статті наведено авторську оцінку появи в Україні освітньої галузі “Публічне управління та адміністрування”, а також однойменної концепції та термінології для науки і практики державного управління. Обґрунтовано висновок про те, що запровадження цієї освітньої галузі, з поступовим фактичним розчиненням у ній науки державного управління, є стратегічною помилкою, оскільки являє собою реальну загрозу перспективам державного будівництва та національній безпеці країни.

Ключові слова: державне управління, наука, освітня галузь, практика, публічне управління та адміністрування, спеціальність.

S. O. ANDREYEV,

Dr.Sc. in Public Administration, Professor, Department of Public Administration, State University of Telecommunications

EDUCATIONAL SPHERE “PUBLIC ADMINISTRATION”: ASSESSMENT OF INNOVATION FOR THE SCIENCE AND PRACTICE OF PUBLIC ADMINISTRATION

The author's assessment of the appearance of the educational sphere “Public Administration” in Ukraine, as well as the same name concept and terminology for the science and practice of public administration is shown in the article. It is substantiated the conclusion that implementing of that educational area, where the science of public administration will be gradually dissolved, is a strategic mistake, as it poses a real threat to prospects for the state building and national security of the country.

Key words: public administration, science, educational sphere, practice, public administration, specialty.

С. А. АНДРЕЕВ,

доктор наук государственного управления, профессор кафедры публичного управления и администрирования, Государственный университет телекоммуникаций

СФЕРА ОБРАЗОВАНИЯ “ПУБЛИЧНОЕ УПРАВЛЕНИЕ И АДМИНИСТРИРОВАНИЕ”: ОЦЕНКА НОВОВВЕДЕНИЯ ДЛЯ НАУКИ И ПРАКТИКИ ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ

В статье приведена авторская оценка появления в Украине сферы образования “Публичное управление и администрирование”, а также одноименной концепции и терминологии для науки и практики государственного управления. Обоснован вывод о том, что введение этой образовательной отрасли, с постепенным фактическим растворением в ней науки государственного управления, является стратегической ошибкой, поскольку представляет собой реальную угрозу перспективам государственного строительства и национальной безопасности страны.

Ключевые слова: государственное управление, наука, сфера образования, практика, публичное управление и администрирование, специальность.

Постановка проблеми. Головним завданням професійної підготовки державних службовців будь-якої країни, яка прагне до забезпечення державного суверенітету та досягнення добробуту власного народу, є формування патріотичного корпусу мислячих державників, тобто когорти службовців, наділених державницьким мисленням.

У сучасних умовах, що характеризуються безпрецедентними зовнішніми і внутрішніми викликами Українській державі, передусім її незалежності, територіальній цілісності, суспільно-політичній та соціально-економічній стабільності, саме досягнення вказаної мети є, на наш

погляд, гостро актуальним та єдино правильним напрямом розвитку професіоналізації кадрів для сфери державної служби.

Вирішення згаданого завдання на науковій основі протягом останніх більш ніж 20 років значною мірою ґрунтувалося на теоретико-методологічному фундаменті галузі науки “Державне управління”, а інституційним осередком – центральною ланкою системи професійної підготовки державних службовців виступала Національна академія державного управління при Президентові України (далі – Національна академія).

Як відомо, після Революції Гідності Україна чітко визначилась із євроінтеграційним вектором свого стратегічного розвитку, підписавши в 2014 р. Угоду про асоціацію із ЄС. Під впливі євроінтеграційних тенденцій у період з 2014 по 2016 рр. відбулися суттєві зміни в законодавстві про вищу освіту, науку і науково-технічну діяльність, державну службу тощо. Зокрема, урядом у 2015 р. та 2016 р. були внесені зміни до переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти, та започатковано нову галузь знань 28 “Публічне управління та адміністрування” з аналогічною спеціальністю 281 “Публічне управління та адміністрування” [15]. Вони прийшли на зміну галузі знань “Державне управління” та спеціальностям “Державне управління” і “Державна служба”, яких в Україні вже немає, оскільки у складі галузі знань 28 “Публічне управління та адміністрування” ці спеціальності не виокремлюються.

Аналіз останніх публікацій. Теоретичні передумови для імпортозаміщення пострадянської української концептуальної моделі державного управління на “прогресивну” європейську концепцію “доброго” / “належного” врядування (англ. “good governance”) фактично сформували два доктори юридичних наук – адміністративісти В.Б.Авер’янов та Ю.П.Битяк, які є прибічниками так званого вузького підходу до розуміння сутності державного управління як виду суспільної практики, що здійснюється суто в межах системи органів виконавчої влади (докладніше див.: [1, с. 8; 6, с. 14]).

Їхні напрацювання щодо становлення державного управління України на демократичних стандартах та європейських принципах адміністративного права як безпечіального модернового знання отримали розвиток у роботі А.А.Пухтецької, яка, наприклад, для позначення поняття “державне управління” використала у своїй монографії як синонімічні терміни “належна адміністрація” та “публічна адміністрація” [22].

Із числа представників галузі науки “Державне управління” значний внесок у просування ідей європейськості та публічності у вітчизняну науку і практику державного управління, зокрема широкого запозичення понятійно-термінологічного апарату, зробив доктор наук з державного управління І.А.Грицьак [5].

У 2011 р. в Національній академії було видано колективну монографію з питань концептуальних засад публічного управління та адміністрування, яка містила, зокрема, і правдиві критичні оцінки та застереження окремих співавторів цієї роботи щодо недоречності широкого використання в науці та державно-управлінській практиці термінів “публічне управління” та “публічне адміністрування” (докладніше див. [20, с. 16]).

У дослідженні питання щодо сутності, змісту та співвідношення понять “державне управління”, “соціальне управління”, “публічне управління” науковий інтерес, на наш погляд, викликає стаття О.В.Глушакіної та Я.А.Вайсберга [4], хоча деякі їхні тези та висновки є далеко не беззаперечними і мають дискусійний характер. Також заслуговує на увагу наукова стаття О.В.Михайловської, Н.В.Філіпової, Л.С.Ладонько, Н.В.Ткаленко [2].

Як бачимо, перші наукові праці, де викладалися думки щодо необхідності імплементації концепції та терміна “публічне управління та адміністрування” в науку, освіту та практику з’явилися в Україні задовго до того, коли в нашій країні на офіційному рівні було започатковано освітню галузь “Публічне управління та адміністрування”.

Чимала активність у написанні підручників із наведеної тематики, досить низької, на наш погляд, якості, з’явилася в освітній-науковому просторі України вже після легального запровадження згаданої освітньої галузі та спеціальності (див., наприклад [12; 13]).

Спільним недоліком більшості публікацій, присвячених започаткуванню освітньої галузі “Публічне управління та адміністрування”, є їх відверто кон’юнктурний та пропагандистський характер, науково-популярний стиль викладення матеріалу, без намагання авторів дати принципову та об’єктивну оцінку відповідному нововведенню для державного будівництва України.

Формулювання цілей статті. Метою статті є проведення з державницьких позицій експертної оцінки факту появи в Україні освітньої галузі “Публічне управління та адміністрування” та визначення впливу відповідної концепції та термінології на розвиток науки і практики державного управління.

Виклад основного матеріалу. Усвідомлюючи ризик бути звинуваченим у несприйнятті “прогресивного знання” та реінкарнації тоталітаризму, тим не менше вважаємо своїм обов’язком висловити власну наукову позицію щодо згаданих вище інновацій.

Унікальна за своєю суттю міждисциплінарна наукова галузь України – “Державне управління” протягом кількох останніх років піддається безпрецедентному концептуальному та термінологічному засміченню, оскільки в науково-експертному середовищі все частіше вживаються такі словосполучення, як: “публічне адміністрування”, “публічне врядування”, “публічна політика”, “публічна служба”, “публічне управління”. Деякі з них, як, наприклад, термін “публічна служба”, навіть отримали законодавче підґрунтя [10, п. 15, ч. 1 ст. 3].

Як свідчить проведений нами аналіз певних наукових праць, присвячених питанням осмислення публічного управління, публічної політики, професійної підготовки державних службовців [3; 14; 18], семантичне значення більшості з перелічених термінів не є чітким та однозначним. Так само в енциклопедичних джерелах з питань державного та публічного управління визначення відповідних понять є витіюватими, “сирими” і непереконливими, зокрема через слабкість їх методологічного обґрунтування та відсутність чітких понятійних зв’язків [9; 21].

Утім, слід визнати, що завдяки зусиллям деяких науковців і діючих функціонерів, які ще донедавна активно відстоювали галузь науки та спеціальність “Державне управління”, теоретичне підґрунтя термінологічного апарату у сфері публічного управління та адміністрування набуло певного розвитку, а процеси “опублічнення” державного управління стали домінуючими в освітньо-науковому просторі та управлінській практиці.

На тлі нестачі серед відомих нам українських учених критично мислячих державників, поширення конформізму в освітніх закладах, зловживання міждисциплінарним підходом у наукових дослідженнях з державно-управлінської проблематики, майбутнє галузі науки “Державне управління” не може не викликати обґрунтоване занепокоєння. Супутнім чинником, що підсилює це занепокоєння, є засилля вельми сумнівних неоліберальних концепцій у науці державного управління (наприклад концепцій сервісної держави, доброго/належного врядування тощо), домінування децентралізаційних тенденцій у практиці державного управління на тлі триваючого воєнного конфлікту в країні. Ілюстрацію окремих науково-практичних проблем, зумовлених упровадженням у вітчизняну управлінську науку та практику ідеології публічного управління та адміністрування, наведено нижче на рисунку.

У вступі до монографії “Публічне управління: теорія і практика” (Київ, 2011 р.) зазначається, що становлення України як демократичної, правової держави передбачає розвиток галузі науки “Державне управління” шляхом розширення меж її наукового пошуку, переосмислення предметної сфери [20, с. 3].

Із цією тезою складно не погодитися, однак навряд чи засновники науки “Державне управління” (В.Д.Бакуменко, В.М.Князєв, В.І.Луговий, П.І.Надолішній, Н.Р.Нижник, Г.С.Одінцова, І.В.Розпутенко, Ю.П.Сурмін та ін.) дозволили б собі так легковажно і безвідповідально допустити підміну концепції та поняття “державне управління” на “публічне управління та адміністрування”, а так само й аналогічну трансформацію освітньої галузі й спеціальності “Державне управління”.

Окремі науково-практичні проблеми, зумовлені впровадженням у вітчизняну управлінську науку і практику ідеології публічного управління та адміністрування

Як тепер можна переконатись, абсолютно мали рацію фахівці Інституту проблем державного управління та місцевого самоврядування Національної академії, коли в 2013 р. застерігали про таке: “Досить складним і навіть небезпечним для нашої галузі знання є факт недооцінки управління постнеокласичною науковою, що в міру застосування в державному управлінні постнеокласичних принципів пізнання посилюватимуться саморегулятивні підходи, що буде вести до наукового декларування ослаблення ролі державного управління в механізмах суспільного розвитку. Таким чином, у найближчі роки підсиляться критичне ставлення до державного управління з позиції посилення в ньому постмодерністських підходів, що, безсумнівно, вступить у протиріччя з реальними запитами суспільства на посилення ролі держави і державного управління в розв’язанні низки як національних, так і глобальних проблем” [11, с. 7].

Попри те, що серед науковців усе ще тривають дискусії щодо того, який із термінів (“державне управління” чи “публічне управління/адміністрування” тощо) в сучасних умовах адекватніше відображає реальність національного державотворчого процесу та управлінську практику, такі словосполучення, як “публічне адміністрування”, “публічне врядування”, “публічна політика”, “публічне управління” уже активно використовуються в освітній та науковій діяльності, а також, наприклад, під час організаційного проектування структури закладів вищої освіти.

Деякі термінологічні невідповідності в науці, освіті та практиці державного управління викликають відверте непорозуміння. Наприклад, в Україні функціонує Національна академія державного управління при Президенті України (у складі якої, до речі, наразі немає жодної кафедри, у назві якої використовувалося б словосполучення “державне управління”), було прийнято Стратегію реформування державного управління України на 2016–2020 рр. [23], поки існує наукова галузь “Державне управління”, “Державне управління загального характеру” як вид економічної діяльності, водночас як галузь знань та освітня спеціальність має назву “Публічне управління та адміністрування”.

Неадекватність назви, змісту та духу концепції публічного управління та адміністрування реально існуючій в Україні нині практиці державотворення, передусім у частині відображення питомої ваги фактичної участі громадян в управлінні державними справами під час формування та реалізації державної політики в різних сферах суспільного життя, на нашу думку, є більш ніж очевидною.

Вважаємо, що з появою в науковому дискурсі термінів “публічне управління” і “публічне адміністрування”, а тим більше з їх імплементацією в чинне законодавство та освітній процес, фактично розпочалася глибинна концептуальна фальсифікація не тільки науки “Державне управління”, а й сутності самого явища державного управління як такого, оскільки його системоутворювальним елементом є держава. Припускаємо, що ці процеси відбуваються керовано, у дусі так званого глобалістського порядку денного, концептуального демонтажу державних інститутів, “приватизації” основних функцій держави та інтеграції України в новий світовий устрій.

Термін “держава”, який є базовим, системоутворювальним для формування всієї понятійно-термінологічної системи науки “Державне управління”, не тільки розмивається, утрачаючи свою визначальну роль у теорії та методології цієї наукової галузі, а взагалі відкидається як застаріле та невідповідне “сучасним демократичним євроінтеграційним тенденціям”.

При цьому поширеним явищем у національному науковому дискурсі останніх років стало однобоке та помилкове, на нашу думку, тлумачення термінів “держава” і “державне управління” виключно в негативному ключі як авторитарних (навіть і тоталітарних) знарядь примусу та експлуатації, коли основна роль в управлінні суспільними справами належить державі в особі її органів влади, що, як тепер виявляється, не відповідає сучасній прогресивній європейській доктрині та практиці публічного управління та адміністрування.

У цьому контексті варто навести слушну думку Ю.П.Сурміна та В.П.Трошинського про те, що втрати, яких зазнає держава, розпочинаються насамперед унаслідок неправильних транскрипцій понять, які характеризують державу і державне управління, що призводить до прийняття хибних рішень [8, с. 13].

Імпонує думка А.О.Кузнецова, який стверджує, що для України, яку історично було позбавлено загальноєвропейського цивілізаційного шляху розвитку, запровадження в науковий дискурс і правову термінологію поняття “публічне управління/адміністрування” є недоречним, адже воно реально не відображає сутність цього явища. Таке поняття варто розглядати лише як теоретичну концепцію, що реалізується в англосаксонських системах державного устрою [20, с. 16].

Мимоволі також згадується методологічний принцип англійського філософа-номіналіста Вільяма Оккама (широковідомий як “Бритва Оккама”) про те, що не слід множити суще без необхідності.

Очевидно, що однією з найвищих соціальних цінностей в Україні є не лише людина, а й сама держава, здобуття незалежності якою в 1991 р. є величезним надбанням українського народу. Невипадково норма про те, що Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава, міститься в ст. 1 Конституції України.

Можна говорити про державу суверенну як цивілізаційний суб’єкт, що має власний стратегічний проект образу майбутнього, а отже, і потребу в існуванні науки “Державне управління”, яка спільно з іншими науковими напрямками формуватиме засади для цього проекту. А можна вести мову про Україну як країну глобальну, тобто таку, що вбудовується в глобальний світовий, зокрема освітній та науковий, простір. Напевно, такій країні наука про державотворення не потрібна, а замість неї необхідна ідеологема та гасла про публічне управління та адміністрування, які не мають під собою серйозного наукового фундаменту.

Вважаємо, що вчинене під гаслом демократизації та модернізації “вкидання” в галузь науки “Державне управління” термінів “публічне управління” та “публічне адміністрування” є актом ідеологічної інтервенції та інформаційної війни, спрямованим на підрив концептуальних та методологічних засад цієї міждисциплінарної наукової царини. Ці процеси є показовою ілюстрацією відомих постулатів великого китайського військового філософа і стратега Сунь-Цзи (VI ст. до н. е.) про те, що війна – це шлях обману, а найкраща війна – руйнування задумів супротивника [24, с. 18, 21].

Як відомо, спотворення сутності термінів, фактів тощо, що здійснюється на основі навмисного перероблення та пакетування даних про них з метою нав’язування інтелектуальним і

політичним елітам країни-жертви хибних цінностей, “нових” змістів, а згодом і форм поведінки, є одним із найбільш ефективних методів маніпуляції свідомістю, ведення інформаційної війни та конспіраційної війни. Відповідно, є певні підстави казати про те, що в наведений вище спосіб закладаються ідеолого-концептуальні підвалини для поступового демонтажу інституту держави, а остання, як відомо, згідно зі ст. 3 Закону України “Про основи національної безпеки” є одним з об’єктів національної безпеки.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Запровадження в Україні з 2015 р. освітньої галузі “Публічне управління та адміністрування” свідчить про очевидну девальвацію та системну кризу галузі науки “Державне управління”, а сама наука, зокрема її об’єкт дослідження та понятійний апарат, поступово розчиняються в цій освітній галузі.

Із практичної точки зору, зазначене нововведення істотно знизить ефективність професійної підготовки патріотичних, по-державному мислячих управлінських кадрів, що неодмінно негативно вплине на результативність досягнення багатьох цілей, проголошених у нормативно-правових актах, які визначають стратегічні пріоритети розвитку країни [16; 17; 23; 25]. Отже, поява освітньої галузі “Публічне управління та адміністрування”, з паралельною ліквідацією спеціальностей “Державне управління” та “Державна служба”, є стратегічною помилкою посадових осіб, що ухвалюють управлінські рішення на вищому рівні, оскільки являє собою реальну загрозу перспективам державного будівництва та національній безпеці країни.

Як у науковій, так і в освітній сферах як базовий має використовуватися термін “державне управління”, що дасть змогу зберегти відповідну наукову галузь, передусім безцінні теоретико-методологічні напрацювання її фундаторів, а також сприятиме формуванню у діючих та майбутніх управлінців державницького мислення, якого в них явно бракує внаслідок дезорієнтації, навмисно створеною існуючою термінологічною плутаниною.

Необхідно невідкладно в установленому порядку, шляхом внесення змін в акти Кабінету Міністрів України, відновити освітню галузь та спеціальності “Державне управління” і “Державна служба”. Для цього, у тому числі такі інституції, як Національне агентство України з питань державної служби та Національна академія мають значно активізуватись у напрямках забезпечення формування та розроблення ефективних концептуальних, організаційно-правових та інших засад політики у сфері державного управління та державної служби.

Перспективними напрямками подальших досліджень за цією проблематикою є обґрунтування чинників, що стримують розвиток галузі науки “Державне управління” в сучасних умовах; проведення оцінки наслідків появи освітньої галузі “Публічне управління та адміністрування” для стану кадрового забезпечення органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні, а також, власне, проведення повної, всебічної та неупередженої правової оцінки цієї новації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Адміністративне право України : підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, О. В. Дьяченко та ін. ; за ред. Ю. П. Битяка. – Київ : Юрінком Інтер, 2007. – 544 с.
2. Аналіз теоретичних підходів до визначення сутності складових дефініцій публічного управління та адміністрування [Електронний ресурс] / О. В. Михайловська, Н. В. Філіпова, Л. С. Ладонько, Н. В. Ткаленко // Унів. наук. зап. – 2016. – № 2. – С. 241–253. – Режим доступу : <http://www.univer.km.ua/visnyk/1549.pdf>.
3. Ващенко К. О. Професійна підготовка державних службовців: теорія, методологія, практика : монографія / К. О. Ващенко. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2017. – 416 с.
4. Глушакова О. В. О сущности, содержании и соотношении понятий “государственное управление”, “социальное управление”, “публичное управление” / О. В. Глушакова, Я. А. Вайсберг // Сибир. финансовая шк. – 2013. – № 6. – С. 3–9.

5. Грицяк І. А. Європейське управління: теоретико-методологічні засади : монографія / І. А. Грицяк. – Київ : Вид-во “К.І.С.”, 2006. – 398 с.
6. Демократичні засади державного управління та адміністративне право : монографія / [Шемшученко Ю. С., Авер'янов В. Б., Андрійко О. Ф. та ін.] ; за заг. ред. В. Б. Авер'янова. – Київ : Юрид. думка, 2010. – 496 с.
7. Державне управління: європейські стандарти, досвід та адміністративне право / Авер'янов В. Б., Дерезь В. А., Школик А. М. та ін. ; за заг. ред. В. Б. Авер'янова. – Київ : Юстініан, 2007. – 288 с.
8. Енциклопедія державного управління : у 8 т. / наук.-ред. кол. : Ю. В. Ковбасюк (голова) та ін. ; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. – Київ : НАДУ, 2011. – Т. 1 : Теорія державного управління / наук.-ред. кол. : В. М. Князєв (співголова), І. В. Розпутенко (співголова) та ін. – 2011. – 748 с.
9. Енциклопедичний словник з державного управління / [уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін.] ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – Київ : НАДУ, 2010. – 820 с.
10. Кодекс адміністративного судочинства України // Офіц. вісн. України. – 2005. – № 32. – Ст. 1918.
11. Концептуальні засади розвитку галузі науки “Державне управління” : наук. розробка / кол. авт. : К. О. Ващенко, Ю. П. Сурмін, Л. І. Загайнова та ін. ; за заг. ред. К. О. Ващенко, Ю. П. Сурміна, Л. І. Загайнової. – Київ : НАДУ, 2013. – 48 с.
12. Нагаєв В. М. Публічне адміністрування : електрон. навч. посіб. / В. М. Нагаєв. – Харків : ХНАУ, 2018. – 278 с.
13. Особливості публічного управління та адміністрування : навч. посіб. / [В. Д. Бакуменко, І. С. Бондар, В. Г. Горник, В. В. Шпачук]. – Київ : Вид-во Ліра-К, 2017. – 256 с.
14. Основи публічної політики та управління : навч. посіб. / авт. кол. : С. О. Телешун, С. В. Ситник, І. В. Рейтерович та ін. ; за заг. ред. С. О. Телешуна. – Київ : НАДУ, 2011. – 312 с.
15. Про затвердження переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти : Постанова Каб. Міністрів України від 29 квіт. 2015 р. № 266 // Офіц. вісн. України. – 2015. – № 38. – Ст. 1147.
16. Про Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 06.05.2015 “Про Стратегію національної безпеки України” : Указ Президента України від 26 трав. 2015 р. № 287/2015 // Офіц. вісн. України. – 2015. – № 43. – Ст. 1353.
17. Про Стратегію сталого розвитку “Україна–2020” : Указ Президента України від 12 січ. 2015 р. № 5/2015 // Офіц. вісн. України. – 2015. – № 4. – Ст. 67.
18. Публічне адміністрування в Україні : навч. посіб. / [В. Б. Дзюндзюк, О. Б. Коротич, Н. М. Мельтюхова та ін.] ; за заг. ред. В. В. Корженка, Н. М. Мельтюхової. – Харків : Вид-во ХарРІ НАДУ “Магістр”, 2012. – 256 с.
19. Публічне управління та адміністрування : навч. посіб. / О. В. Скидан, В. П. Якобчук, Н. В. Даций, Є. І. Ходаківський [та ін.] ; за заг. ред. О. В. Скидана. – Житомир : ЖНАЕУ, 2017. – 705 с.
20. Публічне управління: теорія і практика : монографія / авт. кол. : Ю. В. Ковбасюк, В. П. Трощинський, М. М. Білинська та ін. ; за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка. – Київ : НАДУ, 2011. – 212 с.
21. Публічне управління : термінол. слов. / уклад. : В. С. Куйбіда, М. М. Білинська, О. М. Петроє та ін. ; за заг. ред. В. С. Куйбіди, М. М. Білинської, О. М. Петроє. – Київ : НАДУ, 2018. – 224 с.
22. Пухтецька А. А. Європейські принципи адміністративного права : монографія / А. А. Пухтецька. – Київ : Логос, 2014. – 237 с.
23. Стратегія реформування державного управління України на 2016–2020 роки : схв. Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 24 черв. 2016 р. № 474-р // Офіц. вісн. України. – 2016. – № 55. – Ст. 1919.

24. Сунь-цзы. Искусство войны / Сунь-цзы. – М. : ЭКСМО, 2011. – 480 с.

25. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони : ратифіковано із заявою Законом від 16 верес. 2014 р. № 1678-VII // Офіц. вісн. України. – 2014. – № 75. – Ст. 2125.

REFERENCES

1. Administratyvne pravo Ukrayiny : pidruchn. / Yu. P. Bytyak, V. M. Garashhuk, O. V. Dyachenko ta in.; Za red. Yu. P. Bytyaka. – K. : Yurinkom Inter, 2007. – 544 s.
2. Analiz teoretychnykh pidkhodiv do vyznachennya sutnosti skladovykh definicij publicznego upravlinnya ta administruvannya / [Myxajlovska O. V., Filipova N. V., Ladonko L. S., Tkalenko N. V.]. – Xm. : Universytetski naukovy zapysky, 2016. – S. 241–253. – Rezhym dostupu : <http://www.univer.km.ua/visnyk/1549.pdf>
3. Vashhenko K. O. Profesijna pidgotovka derzhavnykh sluzhbovciv : teoriya, metodologiya, praktyka : monogr. / K. O. Vashhenko. – Ivano-Frankivsk : Misto NV, 2017. – 416 s.
4. Glushakova O. V. O sushhnosti, sodержanyy y sootnoshenyy ponyatyj “gosudarstvennoe upravlenye”, “sotsyalnoe upravlenye”, “publychnoe upravlenye” / O. V. Glushakova, Ya. A. Vajsberg // Zhurnal “Sybyrskaya fynansovaya shkola”. – No 6. – 2013. – S. 3–9.
5. Grycyak I. A. Yevropejske upravlinnya : teoretyko-metodologichni zasady : monogr. / I. A. Grycyak. – K. : Vyd-vo “K.I.S.”, 2006. – 398 s.
6. Demokratychni zasady derzhavnogo upravlinnya ta administratyvne pravo : monografiya / [Shemshuchenko Yu. S., Averyanov V. B., Andriyko O. F. ta in.]; za zag. red. V. B. Aver`yanova. – K. : Yuryd. dumka, 2010. – 496 s.
7. Derzhavne upravlinnya : yevropejski standarty, dosvid ta administratyvne pravo / Averyanov V. B., Derecz V. A., Shkolyk A. M. ta in. ; za zag. red. V. B. Averyanova. – K. : Yustinian, 2007. – 288 s.
8. Encyklopediya derzhavnogo upravlinnya: u 8 t. / nauk.-red. kol.: Yu. V. Kovbasyuk (golova) ta in.; Nacz. akad. derzh. upravlinnya pry Prezydentovi Ukrayiny. – Kyiv : NADU, 2011. – T. 1: Teoriya derzhavnogo upravlinnya / nauk.-red. kol. : V. M. Knyazyev (spivgolova), I. V. Rozputenko (spivgolova) ta in. – 2011. – 748 s.
9. Encyklopedychnyj slovnyk z derzhavnogo upravlinnya / [uklad. : Yu. P. Surmin, V. D. Bakumenko, A. M. Myxnenko ta in. ; za red. Yu. V. Kovbasyuka, V. P. Troshhynskogo, Yu. P. Surmina]. – K. : NADU, 2010. – 820 s.
10. Kodeks administratyvnogo sudochynstva Ukrayiny // Ofic. visn. Ukrayiny. – 2005. – No 32. – St. 1918.
11. Konceptualni zasady rozvytku galuzi nauky “Derzhavne upravlinnya” : nauk. rozrobka / kol. avt. : K. O. Vashhenko, Yu. P. Surmin, L. I. Zagajnova ta in. / za zag. red. K. O. Vashhenka, Yu. P. Surmina, L. I. Zagajnovoyi. – K. : NADU, 2013. – 48 s.
12. Nagayev V. M. Publichne administruvannya : elektron. navch. posibn. / V. M. Nagayev. – Kh. : KhNAU, 2018. – 278 s.
13. Osoblyvosti publicznego upravlinnya ta administruvannya : navch. posibn. / [V. D. Bakumenko, I. S. Bondar, V. G. Gornyk, V. V. Shpachuk]. – K. : Vyd-vo Lira-K, 2017. – 256 s.
14. Osnovy publichnoyi polityky' ta upravlinnya : navch. posibn. / avt. kol.: S. O. Teleshun, S. V. Sytnyk, I. V. Rejterovych ta in. ; za zag.red. S. O. Teleshuna. – K. : NADU, 2011. – 312 s.
15. Pro zatverdzhennya pereliku galuzej znan i specialnostej, za yakymy zdiysnyuyetsya pidgotovka здобувачив vyshhoyi osvity : Postanova KMU vid 29 kvit. 2015 r. No 266 // Ofic. visn. Ukrayiny. – 2015. – No 38. – St. 1147.
16. Pro Rishennya Rady nacionalnoyi bezpeky i oborony Ukrayiny vid 06.05.2015 “Pro Strategiyu nacionalnoyi bezpeky Ukrayiny” : Ukaz Prezydenta Ukrayiny vid 26 trav. 2015 r. No 287/2015 // Ofic. visn. Ukrayiny. – 2015. – No 43. – St. 1353.

17. Pro Strategiyu stalogo rozvytku “Ukrayina–2020” : Ukaz Prezydenta Ukrayiny vid 12 sich. 2015 r. No 5/2015 // Ofic. visn. Ukrayiny. – 2015. – No 4. – St. 67.
18. Publichne administruvannya v Ukrayini : navch. posib./ [V. B. Dzyundzyuk, O. B. Korotysh, N. M. Meltyukhova ta in.]; za zag. red. V. V. Korzhenka, N. M. Meltyukhovoyi. – X. : Vyd-vo XarRI NADU “Magistr”, 2012. – 256 s.
19. Publichne upravlinnya ta administruvannya : navch. posibn. / Skydan O. V., Yakobchuk V. P., Dacij N. V., Xodakivskij Ye. I. [ta in.]; za zag. red. O. V. Skydana. – Zhytomyr: ZhNAEU, 2017. – 705 s.
20. Publichne upravlinnya: teoriya i praktyka : monogr. / avt. kol. : Yu. V. Kovbasyuk, V. P. Troshhynsky’j, M. M. Bilynska ta in.; za zag. red. Yu. V. Kovbasyuka. – Kyiv : NADU, 2011. – 212 s.
21. Publichne upravlinnya : terminol. slov. / uklad. : V. S. Kujbida, M. M. Bilynska, O. M. Petroye ta in. ; za zag. red. V. S. Kujbidy, M. M. Bilynskoyi, O. M. Petroye. – Kyiv : NADU, 2018. – 224 s.
22. Puxteczka A. A. Yevropejski pryncypy administratyvnogo prava : monogr. / A. A. Puxteczka. – K. : Logos, 2014. – 237 s.
23. Strategiya reformuvannya derzhavnogo upravlinnya Ukrayiny na 2016–2020 roky / sxv. rozporядzhenniam Kabinetu Ministriv Ukrayiny vid 24 cherv. 2016 r. No 474-r // Ofic. visn. Ukrayiny. – 2016. – No 55. – St. 1919.
24. Sun-Czy. Yskusstvo vojni. – M. : EKSMO, 2011. – 480 s.
25. Ugoda pro asociaciyu mizh Ukrayinoyu, z odniyeyi storony, ta Yevropejskym Soyuzom, Yevropejskym spivtovarystvom z atomnoyi energiyi i yixnimy derzhavamy-chlenamy, z inshoyi storony / ratyfikovano iz zayavoyu Zakonom vid 16 veres. 2014 r. No 1678-VII // Ofic. visn. Ukrayiny. – 2014. – No 75. – St. 2125.

SUMMARY

Relevance. In 2015 and 2016 the Government made amendments to the list of fields of knowledge and specialties for which higher education applicants were being trained, and new field of knowledge 28 “Public Administration” with the same specialty 281 “Public Administration” were started. They have substituted the field of knowledge “State Administration”, and the specialties “State Administration” and “State Service” which no longer exist in Ukraine, as they are not distinguished in the field of knowledge 28 “Public Administration”.

The purpose of the article is to conduct – from the state-owned position – an expert assessment of fact of emergence the educational field of “Public Administration” in Ukraine and determine the impact of appropriate concept and terminology on the development of science and practice of state administration.

Main results. The unique interdisciplinary field of science in Ukraine – “State Administration” – has been subjected to unprecedented conceptual and terminological clogging over the past few years, as the phrases like “public administration”, “public governance”, “public policy”, “public service” were increasingly used in the research and expert environment.

In accordance with our analysis of papers related to the issues of comprehension of public administration and public policy, the semantic value of most of the mentioned terms is not clear and unambiguous. Similarly, the definitions of relevant concepts in encyclopedic sources on public administration are false, “raw” and unconvincing, in particular because of poor methodological substantiation and lack of clear conceptual links.

With the advent of the term of “Public Administration” in scientific discourse, and even more so with its implementation to the current legislation and educational process, in fact, we have the deep conceptual falsification of not only the science of “State Administration”, but also the essence of the very phenomenon of state administration as such, because the state was its system-forming

element. We assume those processes to take place in a controlled manner in the light of the so-called “globalist agenda”, the conceptual deconstruction of the state institutions, the “privatization” of the main functions of the state, and the integration of Ukraine into a new world order.

The term of “state”, which is the basic, system-forming for the formation of the whole conceptual and terminological system of science “State Administration”, is not only eroded, losing its decisive role in the theory and methodology of this field of science, but generally rejected as outdated and inappropriate to the “modern democratic Euro-integration trends”.

Meanwhile, in the national scientific discourse of recent years there had been established widespread phenomenon of the one-sided and erroneous (in our opinion) interpretation of the terms of “state” and “state administration” exclusively in the negative manner as authoritarian (and even totalitarian) instruments of coercion and exploitation, when the main role in the management of public affairs belongs to the state represented by its authorities, that, as it now turns out, does not correspond with the modern progressive European doctrine and practice of public administration.

Conclusions and prospects of further research. The implementing of the educational field of “Public Administration” in Ukraine since 2015 marks an obvious devaluation and systemic crisis in the field of science “State Administration”, and the science itself, in particular its research object and conceptual apparatus, is gradually dissolving in this educational field.

The above-mentioned innovation will significantly reduce the effectiveness of training of patriotic, state-motivated management personnel, and will inevitably have a negative impact on the achievement of many strategic priorities of the country’s development. Thus, the emergence of the educational field of “Public Administration”, and the parallel elimination of the specialties “State Administration” and “State Service”, is a strategic mistake of officials who take managerial decisions at the highest level, as it poses a real threat to the prospects for state-building and national security of the country.

Both the scientific and educational spheres should use the term “State Administration” as the basic one, preserving the relevant scientific field, above all, the invaluable theoretical and methodological achievements of its founders, as well as contributing to the formation among the existing and future managers the state-oriented thinking they are obviously lacking of due to the disorientation intentionally generated by the existing terminological confusion.